

JEN DÁL A DÁL . . .

Zatímco oči krátkozrakých podnikatelů se upínají jen na několik míst pár kroků od hranic, podnikatel budoucnosti vidí dál, je v dalším stádiu ...

MARKET SERVICE INTERNATIONAL - AUSTRÁLIE

- * Možnosti vývozu do Austrálie, Nového Zealandu a přilehlých tichomořských oblastí
- * Možnosti dovozu z Austrálie, Nového Zealandu a přilehlých tichomořských oblastí
- * Možnosti ekonomické spolupráce na všech úrovních, od státem řízených kombinátů po výrobní družstva
- * Možnosti omezené pouze přílišnou opatrností podnikatele

Odvážní a energičtí

zájemci o zisk

na solidní ekonomické základně

se mohou obrátit na MARKET SERVICE INTERNATIONAL

27-35 Turbot Street

Brisbane, Australia

P.O.Box 146, North Quay 4002, Tel.67-7-236 2824 (mluvíme česky)

Fax.67-7-236 1631

Docela se mi hodí ohlas ze Šumavy od přítele se kterým jsme se vidávali občas za totality na oslavě amerického státního svátku 4.července kdy píše: "Pročítám tvoji korespondenci a tak nevím mám-li se k tobě hlásit jako k bývalému nepříteli strany. Já sám jsem stranu podpořil 100.000 Kčs a propadnutím zboží za 129.000 Kčs ve prospěch státu. Čekám na mimosoudní rehabilitaci, protože strana už to nepotřebuje, tak bych to chtěl vrátit." F.N. "Ta korespondence" je myšlena "Res publica" v níž se objevují články z obou pólů našeho politického spektra, jak ostatně má "Res publica" ve svém programu jakožto důkaz fungující demokracie. Tím spíše s velkou chutí publikuje materiály těch přispěvatelů, kteří v ní publikovali již před 17.listopadem 1989 i když pod jiným jménem. Mohl bych vyprávět o trapných historkách lidí jimž se "Res publica" ocitla v ruce v té době byt jen k přečtení. V.H.
u v n i t ě ě í s l a :

1. Josef Volařík: Vox populi /Havel/, vox Dei /ministři/
M - seance s Mr. D ž a s t e m
Nepokrytě s k r y t á reklama
2. Dr.Jana Heffernanová: Neustále očekávají spasitele.
Zkušenosti české profesorky řečí po návratu z USA do
ČSFR. /Národní politika/

Předpokl.cena: 1,- Kčs MÍČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5

o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 8 č í

Vydává: Vladimír Hajný

Red. Josef Volařík

ČSA 34, 787 01 Šumperk

reda: Marta Zemanová

Uzávěrka: 28.4.91

18

RES PUBLICA

Hutně inzerovaná náhražka /žádný ersatz, jak by se mohlo zprvu myslet/ Horníčkových hovorů H se konečně odehrála. Pan prezident v roli moderátora, tedy usměrňovatele, usmiřovatele, mírniče, konejšitele, upravovatele atd. jak zní snadno nalezený nejprůměřenější překlad onoho cizáckého výrazu. Předem se jevílo - a bylo to částečně naznačeno téhož dne odpoledne v hovorech z Lán - že půjde o něco jako je etymologické objasňování pro lid tak nesrozumitelných cizích slov, jež tolik šperkují náš pravověrný jazyk. A tím i objasnění náplně těchto výrazů.

Málo toho. Hovořilo se třeba o konverzi, ale jazykozpytně se dnes tento moc frekventní výraz neosvětlil. Konverze zbrojního průmyslu. Stačilo říci, že konverze je upravené slovo latinského původu značící přeměnu, změnu či obrácení a v našem dnešním tak palčivém problému přeměnu zbrojního průmyslu v nějaký jiný, případně dokonce mírový.

Ale pozor, konverzi je dost blízká její příbuzná perverze, z latinského perverto, což znamená převrátit, zvrátit, též zničit. A samozřejmě - perverzní, zvrácený.

Vš¹ věu vox-populární byla prezidentova poněkud delší otázka v tom smyslu, že komunisté čtyřicet let vyprávěli lidu pohádky, že je třeba vydržet, že naše děti už budou žít v komunismu a budou se panečku mít. Dnes se praví: lide sametový, utáhni si opasek, jak jsi na náměstích sliboval, budeš se mít jako v ráji. Jenže ono na těch náměstích nebyl vždy lid všecken. No ale kdy se bude bohatě mít? Uvádí se jen ta nejnižší položená časová laťka - nejméně tekových pět deset a čtvrtí kolik let.

Tahle H-seance, H-sešn, chcete-li však přece jen měš¹ v sobě nějaký novátorský prvek. Možná poprvé zde zazněla slova souslednost, nadějeplnost, též dvojvýraz "nesmyslně blbě", což bychom mohli převést do mluvy mluvené jako smyslublby, promiňte.

URSS

INGLATERRA

SUÉCIA

REP. IRLANDA

/jv/

ARGENTINA

„Neustále očekávají spasitele“

Pokračování
po straně

(S) Profesí doktorky Jany Heffernanové je čeština a angličtina. Od r. 1980 žila ve Spojených státech. Pracovala na Harvardské universitě a na Massachusettském technologickém institutu. Tam po smrti světoznámého jazykovědce Romana Jakobsona se starala o jeho pozůstalost. Začátkem loňského června se rozhodla, že se vrátí do Československa a bude tu pomáhat podle svých schopností obnovující se demokracii.

Doktorka Jana Heffernanová v rozhovoru s dopisovatelem jedné západní rozhlasové stanice podala poněkud osobitý pohled na nejrůznější problémy jejího povolání a ve společenském styku s lidmi, se kterými se setkala, ze specificky amerického úhlu.

Na otázku, jak navázala po příjezdu do Československa spolupráci, odpověděla:

„Ubytování mi poskytla už neexistující Školská správa v Praze, která vlastnila Dům učitelů, kde mám teď pokoj. Proto učím angličtinu na jednom pražském gymnáziu. Soukromě také vyučuji na soukromé britské jazykové škole Bell School of English. Je to moje vina, ale bohužel nejsem ani na tom gymnáziu, ani na té Bell School pořádně využitá. Na Bell School učím začátečníky, což je trochu škoda. Já nejsem žádný velký metodik a moje plus je v tom, že anglicky mluvím plynule a že znám americké realie, znám americké myšlení a rozdíl mezi postojem k životu a ke světu v Československu a ve Spojených státech. Byla bych schopna např. připravovat lidi, kteří mají jet do Ameriky, na život tam. Dokázala bych jim poskytnout cenné informace o živé američtině, o americkém způsobu života a o americkém způsobu myšlení. Dost mě mrzí, že jsem zatím nenašla příležitost tohle vyučovat. Myslím si, že učít základy jazyka může nakonec každý.“

O rozdílné mentalitě dnešních Českoslovanů a Američanů dr. Heffernanová poznamenala:

„Potíž je, že lidi v Československu pořád očekávají nějakého spasitele. Komunismus je nespasil, tak teď zase čekají, že je spásí Havel a jeho vláda, nebo respektive čekali, že je spásí ten převrat, který se tady před více než rokem odehrál. Otevřely se dveře ke svobodě a oni čekali, že jim to nějakým způsobem zásadně zlepší život. Mně to tady v Praze připadá, skoro jako by se od předrevolučních dob nic nezměnilo, jako by se lidé snažili dál pokračovat v předrevolučních kolejích. Lidé čekali od revoluce, že jim něco dá. Ale ona jim dala jenom možnost a tu oni nevyužívají. Já jsem se naučila v Americe, když nic jiného, že život si člověk musí zlepšit sám tím, že jde za něčím, co chce dělat a tvrdě na tom pracuje. Nakonec to potom nezáleží ani moc na režimu, který v okolí panuje, jako více na usilovné snaze naplnit svůj vlastní život. Žádná vláda a žádný politický převrat nemůže nikdy přinést naplnění života a štěstí. Je strašně důležité, aby lidé v Československu viděli pád komunismu jako otevřenou možnost, ne aby čekali, že nová vláda teď pro ně začne něco dělat. Co neudělali komunisté, to udělá pro ně dnešní vláda, a tak se budou mít dobře.“

Takže naši lidé jsou v porovnání s Američany pasivnější:

„To je jeden z velkých rozdílů. Když si vzpomenu právě třeba na ten můj jediný

zdejší kurs angličtiny pro pokročilé. Mají tam chodit právníci, jimž kursovne platí zaměstnavatel. A protože je to pro ně zadarmo, tak si toho neváží a do kursu v podstatě nechodí, přestože tu angličtinu v zaměstnání skutečně potřebují. Velice by jim pomohla ve služebním postupu. Vůbec to neberou jako příležitost. Skutečně velký rozdíl je, že na Západě se lidi dívají na všechno jako příležitost k učení, k naučení se něčemu novému, co by jim bylo nějak prospěšné v životě a zaměstnání. V Československu se dosud na to tak dívat nedovedou. Je to snad tím, že nemohli. Pražští studenti jazykové kursy berou jako nějakou další hroznou povinnost. Podobně si zvykli dívat se na práci jako na nějakou hroznou nepřijemnou povinnost, kterou se snaží zredukovat, aby jim zabrala co nejmenší množství času. Jejich hlavní život je mimo práci. I

když to můžeme pochopit a vysvětlit, je nutno to změnit.

Protože hodnota života je v tom, že člověk vykonává něco, co dobře umí a co má rád a tomu se věnuje. V Československu byla ale práce zdegradována na povinnost, které se každý chce vyhnout. Vzniklo takové psychické schéma, podle něhož se teď lidé chovají, třeba v přístupu

BHF-BANK

Bayka

k té angličtině. Oni mají pocit, že na angličtinu je někdo nutí chodit, i když se přihlásili dobrovolně. Nemají zájem. Zeptáte se jich: „Tak studenti, dala jsem vám úkol napsat něco o té knize. Máte to?“ Odpověď: „Ne, nemáme.“ — „A proč?“ — „My jsme byli na chatě.“

Přednost má tedy soukromá rekreace a oni si neuvědomují, že když nebudou na sobě pracovat, že i tu rekreaci ztratí.

„Asi tak. V těch jazykových kursech lidé čekají, že učitel přijde a tu angličtinu jim prostě nějak do hlavy dostane. Jakmile se přesvědčí, že musí pracovat, a to tomu musí věnovat čas, jdou od věci pryč. A to myslím, kdyby se na Západě, třeba v Americe řeklo zaměstnancům, my vám zadarmo poskytneme nějaký kurs na něco, — což ovšem nikdo neudělá, Američané tam přijdou o hodinu dřív, budou si všechno psát a budou si toho opravu vážit. Budou si učiteléské lekce natáčet na magnetofon a doma si to budou pouštět. Tady v Praze přijdou studenti do hodiny a řeknou: „A nemohla byste nám opatřit pásek? Nemohla byste nám to nahrát?“ Lidé čekají, až se jim všechno přinese pod nos. Nesnaží se život pojímat jako možnost. Teď se jim jeden režim rozpadl a oni mají možnost se uplatnit. Místo toho vládne strach, co když mě vyhodí z místa, co já budu dělat? No tak, když tě vyhodí z místa, třeba se budeš muset přestěhovat do jiného města, kde práce bude. To je ale pro ně zcela nepředstavitelné.

Otázka: Jak se to dá změnit?

sledních 40 let dosaženo v nejrůznějších oborech.

Jaký je rozdíl mezi učiteli v Americe a v Praze?

„Mluvím jen podle vlastních zkušeností, ale zdá se mi, že lidská a morální úroveň učitelů zde v Čechách je se Západem nesrovnatelná. V Československu byl po léta propagován ideál proletáře. Člověk musel mít proletářský původ a musel mít proletářské manýry. To se tady, bohužel, podařilo z velké části dostat lidem do krve. Rozšířil se ideál proletáře jako člověka sprostých způsobů, jako neomalence, který se nepřilíží pečlivě obléká a který si myslí, že všechno je mu dovoleno. To se tady stalo modelem chování a to proniklo i mezi učitele. Je pozoruhodné, že učitelé, ne snad všichni, ale určitě mnozí z nich, když jedou třeba se studenty na výlet, se nechystají, že něco na tom výletě uvidí, ale v pět hodin ráno otevřou láhev a než se dojde k hranicím, tak jsou opilí a zpívají melancholicky oplzlé písničky. Myslím, že takovým lidem svěřit výchovu dítěte, vyvolává strach. Silně rozšířený alkoholismus v dnešním Československu patří snad k tomu propagovanému obrazu proletáře. Hospoda a opijení se, hrubá mluva, hrozné oblékání, to se tady podařilo do lidí vtěpit tak, že je to norma. Myslím, že si to lidé ani neuvědomují. Mluvím teď o lidech středního nebo staršího věku, kteří chodí do práce i v kancelářích ve strašných džínách, týdně nepraných. Na Západě, když jdou lidé do práce zejména v kancelářích, tak si vezmou oblek, bílou košili a kravatu a snaží se mluvit slušně, vypadat slušně a jednat slušně. Tady je ta jednota právě opačná. Lidé jednají sprostě a mluví sprostě. Nikde jsem neviděla tolik opiců, co je jich teď každý večer v pražském metru. Také jsem tam poslední dobou několikrát viděla pobodané lidi, lidi s rozbitým zakrváceným obličejem. Na Opatovci jsem dokonce vystoupila a šlápla do kaluže krve.

Mnozí lidé budou dotčeni, že na tohle vše upozorňujete. Měli by si však uvědomit, že takové zjevy působí dost tvrdě na lidi, kteří přijedou odjinud a tohle pro ně norma není. A jak konkrétně mnozí lidé v Československu mluví a jednají?

„Používají neustále hrozně vulgární slova. I lidé starší, než již pubertálního věku. Nikdy se mi nestalo v Americe, že by mně někdo řekl něco sprostého. Tady si jdete koupit noviny, odstrčí vás chlap hrubým způsobem, vy se na něho podíváte a řeknete: „Pane, promiňte, ale nestrkejte do mne a on vám řekne: „Kuž, krávo. Na takový krávy jsem zrovna zvědavý, takový krávy mám hrozně rád.“ To se mně doposud v žádné zemi nestalo.

V Americe je úplně jiný přístup k ženám než v Československu. Muži zde se chovají k ženám velice arogantně a to tak, jak už to není nikde ve světě. Běžné je tu přesvědčení, že žena patří do kuchyně nebo že nemá dostatečnou inteligenci. To strašlivé podceňování žen jsem v Americe nikdy nezažila. V krámě došlo k nějaké situaci, kdy se vyměňovaly názory, ale ne že by si lidé nadávali. Jeden muž projevil nesouhlas s názorem jedné ženy: „Je pod mou důstojnost bavit se se ženskými.“

„Měly by vzniknout široké vzdělávací programy a sdělovací prostředky, zejména televize, by měla tyhle věci lidem systematicky vysvětlovat. Na to by se měly uvolnit finanční zdroje. Lidé by ale také potřebovali kursy chování a jiného přístupu k myšlení. V učebnici angličtiny, podle které já učím, je hra — samozřejmě na procvičení jazyka — jejímž východním bo-

dem je situace, kdy člověk ztratil zaměstnání. Hráči se mají pokusit postupnou volbou různých možností se z této situace dostat. Je možná zajímavé, že všichni moji čeští studenti, kteří se této hry kdy zučastnili, neznali východisko. Ani jediný student si nevěděl v téhle situaci rady.

Myslím si, že praktické kursy, jak si v takové situaci počínat, by byly velice potřebné. Lidé ani nevědí, co si mají přčíst. Televize by měla systematicky diváky seznamovat s tím, co na světě bylo za po-

BUNIE

Pokračování článku Dr. Jany Heffernanové na další straně.

NÁRODNÍ POLITIKA

Duben 1991

M-seance s Mr. Džastem

Díky LN a LN /z 18.4./, tedy Lidovým novinám a Literárním novinám, což jedno tělo, jedna duše a týž His Masters Voice /Hlas Jeho Pána/ jest, se světové veřejnosti připomněla málem už zapomenutá, ale přece jen historická televizní M-sešň z počátku dubna /4.4./ o problémech našeho zemědělství.

Vladimír Just, autor celkem stručné poznámky, nabíl zásobník svého slovního kulometu od perliček z Bijoux de Sexualité až po zamávání pěstmi z lexikonu boxerského ringu /"leninský direkt zprava". Ještě že nenapsal "leninský direkt zezadu". Plete si úder s označením způsobu, jak je úder veden. Ono totiž jak úder zezadu, tak úder zprava může znamenat diskvalifikaci borce/.

Dva účastníky M-sešň /ministra Kubáta a poslance Tyla/ ze salvy vynechal, spisovatel Kostrhun dopadl jak sedlák u Chlumce. Just ho rozcupoval stylistikou z Bijoux de Totalité: po jakešovsku, po nejedlovsku, dokonce "po mečiarovsku" a nakonec nebohého Kostrhuna i "zcimrmanil".

Just si pak sám zasadil čistý úder, opravdový direkt na bradu a doplňkový vedený na solar plexus, což způsobilo že nebyl K.O. ale tluče hlava nehlava /z této šperkovnice není dobře něco vypustit/:

"Omlouvám se panu Trnkovi už předem, ale říci to musím: má v mých očích jeden handicap, vypadá v tváři jako Klement Gottwald. Jako ještě mladý, ambiciózní K. Gottwald, jako politik, který vykřikoval: dejte nám tuto republiku na čtyřicet let, a užasnete, co vám z ní uděláme. Pan Trnka obdobně slibuje: nechte nás zde zoudovat jedny velké federální Slušovice, a uvidíte. Jeho projekt "podnikatelských družstev" sice, jak bylo řečeno, na Západě nikdo nikdy nevyzkoušel a má tudíž spousty nepřátel, ale to jen proto, že se všichni bojí konkurence. Pan Trnka má smůlu, že všichni víme a žasneme, jak dopadly vize jeho dvojíka."

Máte opravdu velkou smůlu, pane Trnko, že vás vaše maminka nepřivedla na svět rovnou s podobiznou pana Havla. Byli bychom zde ušetření poněkud delšího citátu, jak se to děje z klasiků nebo z Bible, z poznámky V. Justa. Ale v dnešní době lze leccos napravit sice poněkud nákladnou, ale zato společensky, politicky a pro TV kamery na výsost užitečnou plastikou. Nadací Charty 77 se zde skýtá možnost oživení

2.

Akce Z v sametovém provedení. Byla by to pro Chartu také brilantní reklama a mocní a zazobaní s nedůstojnou vizáží by si mohli pořídit přijatelnější, až filmový imáž. Na druhé straně nepochybujeme o tom, že progenitores Mr. Džasta, jak by ho pronesl usměrňovač /moderátor/ z M-seance, kdyby se jí "partycypoval", byli šikovníjší a přivedli na svět velkého ducha a velkého ducha velký nos značí, jak pravil Cyrano /a máš to vyhráno!/. Nevíme, škoda, že V. Just na M-sešně nebyl. Anebo se už od kolébky podobá, no třeba Sophii Lorenové /ale s podprsenkou by to bylo jistě, justovně horší/. Anebo tu platí ono latinské nomen omen, že jméno je zobrazením chování a konání jeho nositele? Just! Možná starý anglický rod O.E. /Old English/ disponující velkými polnostmi, když se jeho potomek tak vyzná v půdě. Anebo, nedej Satane, nepochází nakonec z "vesnice španělské"?

V. Just zaryl do půdy a hned jí také pohnojil.

Ale...existuje vůbec řešení našeho současného zemědělství, restituace, výnosů a obdělávání. Zde je:

Početnější skupina členů komise pro navrácení půdy se s tímto problémem obrátila na znalce poměrů Praotce Čecha. Otče, pravil dotazem její mluvčí, komu půdu navrátit?

- Komu? No to je přece just jasné: půda patří tomu, kdo na ní pracuje.

V klubku přítomných to zašvevelilo údivem, až se jeden vzchopil na další dotaz:

- A komu vrátit hradý?

- Hradý? No hrad patří tomu, kdo na něm straší, jako to strašidlo

co obchází Orlíkem.

/jv/

Pokračování článku Dr. Jany Heffernanové názvu "Neustále očekávají spasitele".

Jaká je obecná kulturní úroveň našich lidí?

Lidé zde ve srovnání s Amerikou čtou určitě víc. Lidé i za komunismu se i pod tlakem snažili udržovat jistou kulturní úroveň. Nejhorší je, že teď s pádem útlaku trpí i kultura. Jak řekl Havel, lidé z nějakých důvodů mají dost již disidentů a intelektuálů. Chcejí něco jiného a obra- cejí se k Západu a hlavně třeba k Americe a berou odramtud to, čeho se dneska už Západ snaží vlastně zbavit. Západ si dnes pomalu uvědomuje určitý kulturní úpa- dek a že komercialismus za každou cenu je slepou uličkou. Zřizují se teď proto v různých zemích třeba televizní a rozhla- sově programy a okruhy, které se specia- lizují na kulturu a snaží se povznést cel- kovou kulturní úroveň. V Americe se v současnosti také dost rozjždí hnutí pro- ti pornografii. Sem do Československa se všechny omly Západu teď přinášejí a lidé je s nadšením přijímají. Vybírají si ze ži- vota na Západě ne to, z čeho by se mohli poučit, ale jen další uspokojování materi- elních potřeb. Je vůbec zajímavé, že se mě velmi málo lidí po příjezdu z Ameriky zeptalo, co bych jim třeba mohla ze své západní zkušenosti poradit, co by se ze Západu měli naučit, aby se přizpůsobili době. Nebo, že by se mě někdo zeptal, co jsem se tam naučila. Pokud se na něco ptají, je to jen, co na Západě co stojí a ko- lik by tam vydělali peněz za tu práci, co dělají tady. Odpověď na to, bohužel, je, že na Západě by nevydělali nic, protože s Československou morálkou by je tam ani nezaměstnali."

Stalo se už železným zvykem, jakousi odrůdou novinářského /televizního/ folklóru, že ve zpravodajských pořadech ČTV jsou předem, zpravidla v předvečer ohlašované materiály či rozhovory jen v některých novinách.

Před několika dny byl takto inzerován rozovor týdeníku Respekt s ministrem Langošem, přičemž první strana této periodiky se objevila v záběru několikrát. Nelze říci, že by podobné rozhovory byly v našem tisku takovou zvláštností, jsou běžné v mnoha novinách a časopisech, o nichž však nepadne v ČTV ani slovo, ač jde o věci neméně zajímavé nebo důležité.

Jde o suverénně skrytou reklamu, která se v ČTV uděluje promyšleně jen selektovaným periodikám jako je zmíněný Respekt, Lidové noviny a občas i Reflex. Příklady, kdy byly naší televizí ohlašovány příští materiály v uvedených publikacích je v poslední době několik, stačí retrospektivně zalistovat v paměti, nutně si je ani opětovně přehrávat.

Podobně jako kdysi Rudé právo, tak dnes jsou k besedám zváni sice lidé mejičí k danému tématu profesionální či blízký vztah, ale v mnoha případech se k nim nenápadně přizve redaktor Respektu, Lidových novin a některých jiných pečlivě vybraných a prokádovaných novin. I tento jev je už pevně zařizován v divákově železném komputeru, mozku. Ve čtvrtek 18. 4. měl v televizi sólový proslov Jan Urban z Lidových novin, přičemž na spodním okraji obrazovky bylo divákovi několikrát připomenuto, že jde o redaktora Lidových novin. To nepochybně proto, aby se mu opět připomnělo, že Lidové noviny ještě vyčkávají /ne však, že v m.r. byly Nedecí Cherty 77 dotovány-dopovány částkou 60 000 dolarů/, přestává-li existovat OF, jehož jsou verbální a odevřené skrytým sponzorem, ne-li biasitějším mluvčím, než oficiální list tohoto statického hnutí Občanský deník. Banální ilustrací onoho Urbanova TV proslovu - připomínající svými podtóny redaktory z tehdejšího RP či p. Balášové - bylo hýtení příměry, podobnatvímí,

jmíž se rádi dekorují začínající publicisté, jako se tím nedávno tak často předváděl preroštyk ing. Miloš Zeman.

Ředitel televize Kantůrek, příspadně šéfově zpravodajství, Deníku ČST, Aktuelit se musí k této věci jasně vyslovit. Televize totiž není jejích soukromým podnikem /nebo lidí za nimi stojících/, ale vlastnictvím společenským, tedy koncesionářů, kteří jí svými poplatky vydržují a mají do toho co mluvit. Stát je správcem, administrátorem, ve skutečnosti zaměstnancem těchto koncesionářů a musí dbát na to, aby si svou poněkud vyšší mzdu také zasloužil.

Téměř ve všech dokumentech místního i mezinárodního dosahu o práci novináře se zdůrazňuje, že skrytá reklama je nepřijatelná. V naší TV je vkládána, podsouvána a řečenoⁿ novinářskou hantýrkou - vpašována do zpravodajských relací, není ohlašována jako reklama, jež má svá ustálená pravidla a zřetelně vymezené časové prostory. A musí se za ni platit podle existujících sazebníků.

Nejnovější Informační bulletin Syndikátu novinářů ČR /č. 1/91/, jehož je Rudolf Zeman předsedou /jinak také šéfredaktor Lidových novin/ publikuje kromě jiných věcí také Deklaraci zásad chování pro novináře /kodex chování/ a Mnichovskou deklaraci ze 24.11.1971, kde se píše:

"Základní povinností novináře při shromažďování /materiálů/, sdělování /informací/ a komentování událostí spočívají v:..9/nespořádaní novinářského povolání s profesí pracovníka propagace nebo propagandisty, a nepřijímání jakékoli přímé či nepřímé úhrady od inzerenta."

/jv/

